

תת"ע 12725/01/20 - מדינת ישראל נגד ח'ורי אמג'ד

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 12725-01-20 מדינת ישראל נ' ח'ורי אמג'ד
תיק חיצוני: 10154227093

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	ח'ורי אמג'ד

החלטה

לפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם בתאריך 24/2/2020.

כיום עותר הנאשם לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ולתת לו את יומו בבית המשפט. לטענת הנאשם הוא לא קיבל זימון לבית המשפט על אף שהוא יזם את ההליך, וכי יש בפיו טענות הגנה.

המאשימה מתנגדת לבקשה, מפנה לכל אישור המסירה בתיק וטוענת כי מדובר בחזקת מסירה כדין, כן מוסיפה המאשימה כי אין בפיו של המבקש טענות הגנה.

דין והכרעה

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

עיון באישור המסירה מלמד כי הוא נשלח לכתובתו של הנאשם, כשעל ההזמנה מצוינת במפורש כתובתו של הנאשם כמו גם מספר תעודת הזהות שלו. על הנאשם היה לעמוד בנטל ההוכחה ולהראות כי לא קיבל את דבר הדואר שלא באשמתו וזאת לא עשה. לא די בעניין זה בהצהרה כללית כי לא קיבל את דבר הדואר.

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, קובעת חזקת מסירה, מקום בו ההזמנה לדין נשלחה בדואר רשום, אלא אם הנאשם יוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו. זאת לא עשה הנאשם. הנאשם כלל וכלל לא התמודד עם אישור המסירה או עם תוכנו ופרט להעלאת טענה כללית כי לא קיבל זימון לדין לא התייחס לכך. אין באמור כדי לסתור את חזקת המסירה. ר' עפ"ת 37016-12-18 נבואני נ' מדינת ישראל [25.12.18]:

"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין ("רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם) פורסם בנבו] פסקה 35 ((25.3.2018).

בנוסף, אישור המסירה הקיים בתיק למסירת גזר הדין, מציין את שם פקיד/ת הדואר, תאריך המסירה וחתימת פקיד הדואר; ומי ממשפחתו (עפאף), סרב לקבל את דבר הדואר ולכן זה ודבק על דלת הבית. הנאשם בבקשתו כלל לא התמודד עם מסירתו של גזר הדין - בתאריך 3.3.20.

בהינתן שגזר הדין נמסר כדיון, כלל לא התייחס הנאשם בבקשתו לסיבת השיהוי בהגשת הבקשה דנו, אשר מוגשת כעבור שנה וחצי מקבלת גזר הדין. על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982).

זאת ועוד, הנאשם אף לא פירט בבקשתו מה הם נימוקי הגנתו, ולא טען דבר בעניין "עיוות הדין" שנגרם לו. היינו, גם לגופו של עניין אין מקום להשבת הגלגל לאחור. כידוע, טענות בעלמא אינן מצדיקות בקשות כגון דא. כידוע:

"משנמנע המבקש מלפרט בפני בית המשפט לתעבורה את הנימוקים התומכים בטענתו כי הוא לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, אין לקבל את טענתו הכללית כי הוא לא זכה לקבל את יומו בבית המשפט" (רע"פ 9019/17 מקסים סדובי הנ"ל).

וכן-

"לסיכום, על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה". (רע"פ 8427-17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.18)

אשר על כן, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של הנאשם או כי קיים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט"ו חשוון תשפ"ב, 21 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.

